

Tlačová správa k výstave: Oblasti ne-volného pohybu

Názov: Oblasti ne-volného pohybu

Vystavujúci umelci: Gabriela Birošová, Martin Bízik, Roman Ďurček, Natália Šimonová

Miesto: Galéria Koniareň - priestor pre súčasné umenie v Trebišove

Vernisáž výstavy: 15. máj /sobota/ 2021 o 18:00

Trvanie výstavy: 15. máj - 11. jún 2021

Kurátor: Adam Korcsmáros

Výstava s názvom *Oblasti ne-volného pohybu* predstavuje výber z tvorby štyroch mladých umelcov z prostredia Akadémie umení v Banskej Bystrici. Prezentované diela Gabriely Birošovej, Martina Bízika, Romana Ďurčeka a Natálie Šimonovej spája záujem o interpretáciu, reflektovanie a mapovanie vybraných aspektov súčasnosti.

Gabriela Birošová vykročí skoro ráno zo svojho domu, aby po zdolaní trasy dlhej 58,8 kilometrov symbolicky otvorila dvere prvej výstavy, ktorej sa po vyše roku zúčastní. K performatívnej chôdzi, nadväzujúcej na diplomovú prácu autorky, sa môže pridať ktokoľvek. Predstavuje demonštratívne vykročenie z podmienok priestorovej a sociálnej izolácie, v ktorých sa pred vyše rokom ocitla väčšina z nás, a ktoré nám pripomenuli krehkosť sveta, ktorého možnosti sme považovali za prirodzené.

Sloboda našich pohybov a rozhodnutí však zďaleka nie je taká samozrejmá. Veľa jednotlivcov si aj za bežných okolností málokedy môže alebo chce dovoliť bezstarostné prechádzanie sa, prípadne iný únik zo spleti externých a vnútorných očakávaní, predstáv a noriem, v ktorom existuje. Roman Ďurček vo svojej tvorbe systematicky diagnostikuje a odкрýva tieto dystopické fazety súčasnosti. Figúry na jeho obrazoch sú uväznené v bezútešnom priestore, kde je množstvo slobodných rozhodnutí zúžené na hranicu únosného. Nepokoj sa prenáša aj do výrazne štrukturovaného povrchu malieb, ktorý autor často dodatočne narúša.

Natália Šimonová si ako tému svojej tvorby najčastejšie vyberá priestory, predstavujúce v období svojho vzniku paradoxné teritória relatívnej voľnosti v spoločnosti inak determinovanej rigidným systémom pravidiel. Medzi rudimentárnymi štruktúrami zo železných trubiek vyrástli mnohé generácie detí. Autorka programovo dokumentuje tieto endemitné druhy chátrajúceho sídliskového mobiliáru, ktorých farebný náter postupne nahlodala hrdza. Tú si zároveň vybrala aj ako svoje hlavné médium, ktorým, a z ktorého vytvára svoje maľby. Vnáša tým do svojich inak staticky pôsobiacich kompozícií sotva badateľný pohyb, hrdza totiž často pokračuje v pomalom, ale neustálom vytváraní a pretváraní svojich máp.

Napokon, pohyb v určitom rámci sa na výstave manifestuje aj priamo. Zavesené pero, poháňané motorom postupne vytvára svojimi náhodnými pohybmi abstraktný obrazec. Martin Bízik prostredníctvom tohto diela reflektuje vzťahy vplyvných osôb k investigatívnym novinárom a zamýšľa sa aj nad tým, či je možné zistené objektívne skutočnosti predať objektívnym spôsobom. Jeho odpoveď je negatívna a rovnako subjektívna zostáva aj väčšina interpretácií akéhokoľvek umeleckého diela alebo súboru diel, tvoriacich výstavu. Môže však poskytnúť rámec pre nachádzanie vlastných asociácií, podobne ako zvuk interaktívnej inštalácie pozostávajúcej z upravenej stoličky, ktorého intenzita závisí od jej naklonenia. Ponúka návštevníkovi priestor na kontempláciu, či už nad vystavenými dielami alebo čímkol'vek iným, čo považuje v danom momente za dôležité...